

Henki &

elämä

Jyväskylän seurakunnan lehti 7.10.2016 • numero 15

Minusta voi tulla hyvä kaverikoira

Lapsuuden
kodissa
taantuu

► sivu 6–7

Johdatusta
tai pelkkää
sattumaa

► sivu 8–9

Afgaani
muutti
olkkariin

► sivu 16

Tässähän on selvää johdatuksen makua

Kaikki voi olla pelkkää sattumaa. Tai sitten kaikkea ohjaa Suuri Suunnitelma. Monien vastoinkäymisten merkitys huomataan vasta vuosien kuluttua

KARI KUULA teksti
MINNA SIIKANIVA kuva

Joskus palikat lokahtavat yhteen ihmeellisen kauniisti. Huomaan viime hetkellä työpaikkailmoituksen ja kohta allekirjoitetaan työso-
pimus. Monen sattuman kautta tapa-
taan ihmisen, josta tulee lopulta elämäkumppani. Kas kun soitit, olin juuri ajatellut sinua.

Jonkun mielestä elämä vaan on tällaista. Kaikkea tapahtuu, myös yllättävän hyviä asioita. Kristitty ei näe niitä pelkästään lempeinä sat-
tumina, vaan hän kiittää Jumalaa. Hän tunnustaa elämän hymyssä Jumalan lahjan.

Joskus käytetään vielä vahvempaa sanaa. Puhutaan johdatuksesta. Jumala on johdattanut niin, että hänen hyvä suunnitelmansa toteutuu.

Johdatus on perin vaikea käsite. Silti itse asia on todellista. Jumala ei seuraa luomakunnan sattumuk-
sia puolivälinpitämättömästi josta-
takin tuolta ulkopuolelta, vaan hän vaikuttaa täällä salatulla tavalla. Hän ohjailee tapahtumia, pieniä ja suuria, oman tahtonsa mukaan.

Raamatun pitkä historia Israelin kansan valinnasta kristillisen seurakunnan syntyyn on yhtä suurta johdatusta. Profetian idea perustuu johdatukseen. Jumala lupaa etukäteen jotakin, jonka hän sitten toteuttaa myöhemmin historiassa.

Uskontunnustuksen viimeinen rivi, ”uskon iankaikkisen elämän”,

kertoo sekin johdatuksesta. Jumalalla on hyvä suunnitelma, jonka hän tulee kerran viemään päätöksensä.

Usko johdatukseen kuuluu hengellisen elämän ytimeen. Luterilainen teologia opettaa, että ihmisen usko on Jumalan lahja. Pyhä Henki vaikuttaa siten, että otamme vastaan kolmiyhteisen Jumalan pelastavan läsnäolon. Näin ihmisen sydäntä kuljetetaan, joskus suorastaan taivutellaan, Jumalaa kohti. Mitä muuta tämä on kuin johdatusta?

Kun ihminen sitten herää tietois-
seen uskon aavistukseen, hän rukoilee. Kiittää ja pyytää. Molemissa luotetaan jälleen johdatukseen. Kiitän Jumalaa, koska hän on johdattanut elämäni hyviä asioita. Pyydän häneltä niitä lisää, koska uskon hänen vaikuttavan tässä maailmassa.

Jumalanpalveluksen esirukouk-
sessa johdatukseen turvaututaan melkein poikkeuksetta. Pyhä toisensa jälkeen pyydämme häntä auttamaan, vaikka maailman hätä ei helleitä hetkeksikään. Jumala näyttää nukkuvan. Silti häntä huudetaan apuun. Uskomme johdatukseen silloinkin, kun siitä ei näy merkkiäkään.

Mistä tunnistan johdatuksen omassa elämässäni?

Voinko vaikka asuntoa valitessa tehdä näin: Pyydän Jumalaa johdattamaan juuri oikeaan kotiin. Sitten selailen asuntoilmoituksia

ja kuuntelen omaa sisintäni. Me-
maan monen suuren asian alkan-
neen pienestä sattumasta. En nähnyt sitä silloin. Pienten alkujen merkitys paljastui vasta paljon myöhemmin. Taisi olla johdatuksen makua.

”Useimmiten johdatuksen näkee vasta jälkikäteen.

Kuulostaa hyvältä ja samalla huonolta. Johdatuksen pyytämisen on oikein. Silti on vaarallista tehdä päätöksiä sen perusteella, minkälaista johdatuksen tuntua koen sisälläni. Miten voin olla varma, että kuulen Jumalan tahdon oikein? Entä jos Jumalalla ei ole mitään erityistä tahtoa tässä asiassa? Päätä itse ja kannan itse vastuun, hän sanoo.

Johdatukseen on lopulta uskot-
tava näennäisesti ristiriitaisella tavalla. Johdatusta pyydetään, mutta päätöksiä tehtäessä luotetaan pelkästään omaan arvioon eikä oteta etukäteen kantaa siihen, toteutuuko tässä Suuremman tahto ja tarkoitus.

Usko johdatukseen ei anna etukäiteiskarttaa elämän valintatilan-
lanteisiin.

Useimmiten johdatuksen näkee vasta jälkikäteen.

Pysähdy katsomaan taaksepäin menneiden vuosien iloja, su-

ruja ja suuria käännekohtia. Huo-
maan monen suuren asian alkan-
neen pienestä sattumasta. En nähnyt sitä silloin. Pienten alkujen merkitys paljastui vasta paljon myöhemmin. Taisi olla johdatuksen makua.

Näin johdatuksen näkeminen on eräänlaista jälkiviisautta. Tuos-
sa ja tuossa tapahtumassa Jumalan sormi työnsi asioita hyvään suuntaan. Kiitos niistä.

Entä onnettomuudet ja vastoinkäymiset? Miksi Jumala ei johdattanut silloin, kun tein virheitä, tai kun minulle tapahtui pahaa aivan minusta riippumatta. Miksi hän ei varjellut?

Nämä kysymykset vievät johdatuksen korkeakouluun, jossa ke-
nestäkään ei ole opettajaksi. Luterilaisessa perinteessä on kuitenkin ajateltu, että joskus risti ja ahdistus kuuluvat Jumalan sallimuksiin.

Ja jos kaikkivaltias sallii kärsimyk-
sen – jatko on sanottava sormi huulilla – ehkä hän jollakin tavalla tahtoo sitä. Johdatus vie toisinaan oudoille poluille. Joskus ihminen viedään seuraamaan Jeesusta myös kärsimystielle.

Tästä syystä turvautuminen johdatukseen ei takaa onnea ja menestystä. Se lupaa kyllä Jumalan läsnäolon, mutta ei aina lepoa ja rauhaa. Joskus kyselemme yhdessä Kristuksen kanssa ”miksi minut hylkäsit?”.

Tältäkin ihmisestä voi tuntua, vaikka oltaisiin syvällä Jumalan sylissä.

Johdattaa, ei johdata – ja kaikkea siltä väliltä

KARI KUULA teksti

Kristillisen ajattelun historiassa on esitetty monenlaisia tulkintoja johdatuksesta. Deismiksi kutsutun näkemyksen mukaan Jumala ei puutu mitenkään maailman tapahtumiin. Hän on jättänyt luomakunnan luonnonlakien ja tietoisien olentojen ratkaisujen varaan. Hän ei erikseen vaikuta missään eikä johdata mitenkään, vaan hän seurailee tapahtumia ulkopuolisena.

Päinvastaisen kannan mukaan

Jumala ohjailee kaikkea yksityis-
kohtaisen tarkasti. Hän on päättä-
nyt hiustemme määränkin etukä-
teen. Tapahtukoon sinun tahtosi
-pyyntö tulee aina toteutumaan.
Tuoksahda hieman fatalismita eli
kohtaloukolta.

Jotkut ajattelijat tekevät eron eri-
tyisen ja yleisen johdatuksen välil-
lä. Eriytyinen johdatus tarkoittaa
Jumalan toimintaa raamatunhis-
toriassa. Siellä hän on kuljettanut
tapahtumia täsmälleen etukäteis-
suunnitelmansa mukaan. Muu

maailmanhistoria taas etenee va-
paammin. Sen osalta Jumalalla ei
ole yksityiskohtaista suunnitelmaa
tai tahtoa.

Ehkä Jumala kunnioittaa luoma-
kunnan ja elävien olentojen tah-
toa niin paljon, ettei hän oikeas-
taan voikaan johdattaa maail-
man tapahtumia kovin lujalla ot-
teella. Hän vain suostuttelee, tai-
vuttelee ja houkuttelee ihmisiä ja
elotonta luontoa, mutta ei pakota
mihinkään. Siksi johdatus on
hidasta ja haurasta. Näin opettaa

prosessiteologiaksi kutsuttu kou-
lukunta.

Vielä on mainittava ”emme tiedä”
-linja. Sen mukaan johdatuksesta
puhuminen on asioiden katso-
mista Jumalan näkökulmasta. Se
taas ei ole mahdollista meille ih-
misille.

Me emme voi tietää, mitä Jumala milloinkin tahtoo tai tekee. Siksi on turha puhua johdatuksesta. Tiedämme johdatusta olevan, mutta emme koskaan tiedä, missä sitä tapahtuu.

Aina emme vain ymmärrä tarttua tilaisuuteen

KAARINA HEISKANEN teksti

Johdatuskokemukseni on aikaa jo
noin 20 vuotta. Mietin suurta elä-
mänmuutosta. Tiesin mitä haluaisin
tehdä, mutta se tuntui toisaalta
järjettömältä ratkaisulta - siksi
päättökseen tekeminen pelotti. Olin
sitten Rosen-terapiassa ja hoidon
aikana minulle tuli voimakas mie-
likuva linnunpoikasesta, joka rä-
pistelee siipiään pesän reunalla
kuin keräten rohkeutta lähteä len-
toon. Koin, että minä olen tuo lin-
tu ja hoidosta lähtiessäni päätök-
seni tehdä ratkaisu vahvistui. Kun
menin kotiin ja hain laatikosta
postin ja siellä odotti postikortti

äidiltäni. Kortin kuvassa tuo sa-
mainen lintu lepäsi avoimella ih-
misen kämmenellä ja kuvatekstinä
oli ”Jumalan kämmenellä ei pelkää
lintunen”. Sen jälkeen en enää pe-
läännyt tehdä ratkaisua enkä ole
koskaan sitä katunut.

Nainen, 47

Mitä enemmän annan asioiden ta-
likuva linnunpoikasesta, joka rä-
pistelee siipiään pesän reunalla
kuin keräten rohkeutta lähteä len-
toon. Koin, että minä olen tuo lin-
tu ja hoidosta lähtiessäni päätök-
seni tehdä ratkaisu vahvistui. Kun
menin kotiin ja hain laatikosta
postin ja siellä odotti postikortti

On hienoa, jos jokaisessa valin-
nan paikassa osaa pysähtyä tun-

nustelemaan valintaansa ja valit-
semaan sen mikä tuntuu sydämes-
sä oikealta, eikä esimerkiksi oman
itsekkyyden, yhteiskunnan tai mui-
den vaatimukselta. Silloin voin
tuntea olevani johdattu ja kulke-
vani oikeaa tietä.

Nainen, 45

Monesti on käynyt niin, että jos
olen rukoillut jonkun tietynlaisen
ihmisen löytymistä elämäni on
tuo hetki ja ihminen annettu etee-
nen. Suorastaan niin, että olen ol-
lut huvittunut ja ajatellut että sitä
saa mitä tilaa ja kyllä minun toi-
veilla joku leikittelee. Näin on
käynyt myös asunnon etsinnässä.

Nainen, 43

Kaksiossa on tilaa kolmannelle. Musiikinopiskelijat Saku Knuuttila ja Matleena Käppi halusivat osallistua pakolaiskriisiin majoittamalla kotiinsa turvapaikanhakijan. Afganistanista viime syksynä Suomeen saapunut Ali ei halunnut tulla kuvaan.

Miksi kotien ovet eivät avaudu?

PETRI KANANEN teksti

Viime syksynä ihmiset ilmoittautuivat innolla vapaaehtoisiksi auttamaan turvapaikanhakijoita. Kun vapaaehtoisten majoittajien perään kyseltiin talvella ja kesällä, niin auttamisen into oli kaikonnut.

– Se oli vain hetken mielijohde ja tilanteet muuttuivat. Haastaisin miettimään voisiko kotojen avata. Refugees Welcome Keski-Suomessa toimiva **Heli Karjalainen** sanoo.

Jyväskylässä olisi tarvetta kymmenille kotimajoittajille.

Kotimajoittajaksi? rwfjkl.kotimajoitus@gmail.com

Kämppekaverina turvapaikanhakija

Matleena Käppi ja Saku Knuuttila majoittivat kotiinsa turvapaikanhakijan, Alin. Yhteinen arki on sujunut ilman kitkaa. Molemmat osapuolet ovat oppineet toisiltaan paljon.

PETRI KANANEN teksti ja kuva

Koska oli tilaa ja auttamisen halua. Siinä syyt, miksi **Matleena Käppi** ja **Saku Knuuttila** halusivat majoittaa turvapaikanhakijan kotiinsa.

Ammattiopistossa musiikkia opiskelevat Käppi ja Knuuttila asuvat kaksiossa. Asunto tuntui parista vähän suurelta. Siksi tuntui luontevalle jakaa se sitä tarvitsevalle.

Ajatus asunnon jakamisesta lähti liikkeelle Käpin osalta Refugees Welcomen Facebook-ryhmässä vii-

me kevättalvena. Siellä neuvottiin kertomaan auttamishalusta Suomen punaiselle ristille.

– Koimme, että meillä on mahdollisuus auttaa ja oppia samalla, Käppi sanoo.

Afganistanista viime syksynä pakoon lähtenyt Ali täytti keväällä kahdeksantoista vuotta. Hänen piti muuttaa samalla alaikäisten tukiasumisyksiköstä aikuisten vastaanottokeskukseen. Uusi ympäristö ei tuntunut hyvälle paikalle, ja hän halusi kotimajoitukseen.

Refugees Welcome Finland yhdisti majoittajat ja majoitettavan.

Kaikki osapuolet tapasivat toisensa ennen muuttoa vastaanottokeskuksessa sekä Käpin ja Knuuttilan kodissa. Kaikille tehtiin selväksi kotimajoituksen säännöt.

– Majoittamisessa on kysymys vieraanvaraisuudesta ja lähimmäisen rakkaudesta, Refugees Welcome Keski-Suomessa toimiva **Heli Karjalainen** kertoo.

Käppi ja Knuuttila ovat oppineet kesän ja syksyn aikana Alilta ja hänen ystäviltaan paljon.

– Ihmiset eivät lähtisi kotoaan, jos ei olisi pakko, Knuuttila tiivistää.

– Olemme oppineet myös sen, minkälaisia vaaroja matkaan liittyy, Käppi sanoo.

Samalla he ovat ymmärtäneet, että ihmisten käyttäytymistä ei voi selittää aina kulttuurilla. Monia asioita selittääkin yksinkertaisesti ihmisen luonne ja mieltymykset.

Kolmen ihmisen arki on sujunut sujuvasti. Majoittajia hämmästytti aluksi, ettei Ali kaivannut omaa tilaa. Olohuoneeseen sermeillä rajattu oma tila purettiin pian pois.

Ali on tottunut ihmisten läheisyyteen.

– Asunnon jakamisen sijaan

olemme tarjonneet ehkä enemmän henkistä tukea ja sopeuttamista suomalaisiin tapoihin kuin fyysistä tilaa, Knuuttila kertoo.

Arjessa ei ole ollut kitkaa. Asunnon askareita on tehty yhteistyössä. Kodin ulkopuolella kaikki kolme tekevät tahoillaan omia juttujaan.

– Ali on meille kämppis ja perheenjäsen. Olemme hänelle käytännössä sisko ja veli, Käppi sanoo.

Alin turvapaikkahakemukseen vastattiin viime viikolla kielteisesti. Hän valittaa asiasta. Ali saa asua valitusajan Käpin ja Knuuttilan luona.

Elämästä

Taide tarjoaa vahvoja elämyksiä

SIRIPA KOIVISTO teksti ja kuva

Olen **Jukka Partanen**, 62 vuotta. Työskentelen intendenttinä Jyväskylän taidemuseossa. Siitä lähtien kun museotoimen organisaatiota kevennettiin ja muun muassa taidemuseon johtajan virka lakkautettiin, olen toiminut myös museon toiminnallisena esimiehenä. Paperitöitä on enemmän, mutta olen edelleen mukana myös näyttelyiden valmistelussa. Tämän lisäksi vedän grafiikan pajaa Grafiikka- ja valokuvakeskus Rata-mossa.

Parhaillaan taidemuseossa on työn alla joka kolmas vuosi toteu-

tettava kansainvälinen grafiikkatriennaali *Graphica Creativa*. Tämä on ehkä viimeinen iso työ, jota olen tällä saralla tekemässä.

Taiteen pariin ajauhin vähän satumatulta, vaikka kaikenlainen kulttuuri on aina kiinnostanut minua. Luin yliopistossa taidehistoriaa ja toimin opiskelun ohessa muun muassa Alvar Aalto -museon lipunmyyjänä. Pikkuhiljaa sain jalkani oven väliin. Siihen aikaan oli vielä hyvä tilanne, että valmistuttua sai heti töitä.

Taide, musiikki ja kirjat antavat minulle vahvoja elämyksiä, joilla

pääsen irti arjesta. Elämään tarvitaan myös syvempää merkitystä, se ei voi olla vain pelkkää selviytymistä. En mielelläni erottele korkeakulttuuria ja populaarikulttuuria, vaan koen, että molemmista saa vahvoja tunnekokemuksia. Jyväskylä on hieno kulttuurikaupunki, joka tarjoaa elämyksiä varmasti jokaiselle.

Museoiden tilanne on vuosien varrella muuttunut. Nyt museot joutuvat jatkuvasti perustelemaan olemassaoloaan. Monet ajattelevat, että museot ovat tyliisiä ja pölyisiä, eikä niissä käy kukaan, mutta se ei pidä paikkaansa. Museoisaa käydään paljon.

Asun vaimoni kanssa Ritoniemessä. Olemme asuneet siellä saman kadun varrella jo 30 vuotta. Paras on alueen rauhallisuus ja yhteisöllisyys. Pidämme kadun asukkaiden kanssa joka vuosi puutarhajuhat, ja me olemme kutsuneet kaikki joka joulukotiimme jouluglögille.

Vapaalla käyn mielelläni kuntosalilla. Siellä pystyn nollaamaan kaiken. Fyysisestä kunnosta on hyvä pitää huolta. Olen ajatellut jatkavani töissä neljä vuotta. Uskon, että minulla on vielä annettavaa. Elän tässä hetkessä, enkä ole ajatellut, mitä teen eläkkeellä. Kaikki on mahdollista.

Jukka Partanen

Jyväskylän taidemuseon intendentti Jukka Partanen ei haikaile vielä eläkkeelle, vaan aikoo jatkaa työssä muutaman vuoden ajan.